

«Παρουσιάζονταν ένα μεγάλο μειονέκτημα στην πλειοψηφία των αρχαίων δημοκρατιών: ότι ο λαός είχε το δικαίωμα να παίρνει εκτελεστικές αποφάσεις, πράγμα για το οποίο είναι απολύτως ανίκανος. Η μόνη σχέση που πρέπει να έχει ο λαός με την διακυβέρνηση είναι να εκλέγει τους αντιπροσώπους του, πράγμα που είναι μέσα στις δυνατότητές του»

Montesquieu, «Το Πνεύμα των Νόμων», XI, 6

Μέσα σ' αυτό ακριβώς το «πνεύμα των νόμων» καλούμαστε στις 28 του Μάρτη να δώσουμε την ψήφο μας στους «ειδικούς» που θα φροντίσουν να λύσουν τα προβλήματα που αντιμετωπίζουμε σαν φοιτητές, μια που μόνοι μας είμαστε «απολύτως ανίκανοι» να το κάνουμε. Συνθήματα όπως: «Για να έχει το πτυχίο σου αντίκρουσμα στην αγορά, ψήφισε ΔΑΠ», «Για να μην τρως σκατά στην λέσχη δώσε την ψήφο στην ΠΑΣΠ», «Αν θες να πάρεις πτυχίο πριν ή μετά την επανάσταση στήριξε την ΠΚΣ», δεν θα εμφανιστούν ούτε φέτος στην προεκλογική πασαρέλα, λόγω έλλειψης φαντασίας των επιδοξων αντιπροσώπων μας. Αντίθετα θα υποστούμε όπως κάθε χρόνο το χαρτομάνι που θα εξηγεί μακροσκελώς πως «εμείς είμαστε οι καλύτεροι, γιατί όλοι οι άλλοι είναι χειρότεροι από εμάς, άρα οφείλεις να μας ψηφίσεις». Ο τυχών πεσμένος ερωτισμός των ψηφοφόρων (έλλειψη εμπιστοσύνης στις παρατάξεις και τους θεσμούς, κατά τους επιστήμονες) θα ενισχυθεί από μηχανήματα virtual reality (μαντέψτε ποιανού ευγενική προσφορά είναι), ώστε να πετύχουμε και φέτος καληπτικό οργανισμό.

Με μια επιφανειακή παρατήρηση φαίνεται ότι οι φοιτητικές εκλογές είναι ένας θεσμός που κατοχυρώθηκε για να μπορούν οι φοιτητές να επιλύουν τα προβλήματά τους, να διεκδικούν με τους αγώνες τους και να οργανώνουν τη δράση τους. Επιμένοντας όμως λίγο στην παρατήρηση αυτή, θα μπορούσε να διαπιστώσει κανείς ότι το όλο λογικό οικοδόμημα των φοιτητικών - και όχι μόνο - εκλογών στηρίζεται σε μια συγκάλυψη και μια πλασματικότητα: ότι δηλαδή ένας αριθμός ανθρώπων είναι ανίκανος να αυτοοργανώσει τις ανάγκες του και χρειάζεται τη «συνδρομή» ειδικών που θα ασχολούνται με αυτές. Επιπλέον δίνεται στον φοιτητή μια ψευδής εικόνα συμμετοχής στα πολιτικά ζητήματα, η οποία μεταφράζεται σε δικαίωμα ψήφου στις εκλογές και τις γενικές συνελεύσεις, αλλά όχι στον καθ'εαυτό καθορισμό της μορφής μιας απόφασης.

Η λειτουργικότητα του θεσμού των εκλογών είναι πολλαπλή:

Αρχικά προάγει την ιεραρχία και τον συγκεντρωτισμό αναθέτοντας σε μη ανακλητούς αντιπροσώπους τη λήψη αποφάσεων. Όποιος πιστεύει ότι οι τελευταίες λαμβάνονται εν λευκώ από τις γενικές συνελεύσεις και δεν προκαθορίζονται επακριβώς από τις παρατάξεις, είναι επιεικώς ρομαντικός. Αυτό το νόημα έχει άλλωστε η κατάκτηση αυτοδυναμίας στα διοικητικά όργανα: την πλήρη εξουσιοδότηση μιας παράταξης για τη λήψη και την εκτέλεση αποφάσεων.

Ένα δεύτερο είναι ότι λειτουργούν σαν ένα όργανο μεταβίβασης των ευθυνών - που κανονικά βαρύνουν όλους - σε παραταξιακά φερέφανα, ενισχύοντας τον κοινωνικό εφησυχασμό. Ακόμη κανένας δεν να μπορούσε να αρνηθεί ότι για πολλούς αποτελεί μέσο αναρρίχησης σε υψηλές θέσεις εξουσίας και προσπορισμού προσωπικών οφελών.

Ένα επιπλέον είναι ότι ο πανεπιστημιακός χώρος ως υποσύνολο του κοινωνικού, αντανακλά και επηρεάζει ως ένα βαθμό πολιτικούς συσχετισμούς της κοινωνίας. Έτσι μπορεί να λειτουργήσει ως ένα παραγωγικό φυτώριο που θα εφοδιάσει με αναλώσιμους φοιτητές τους γερασμένους και διαβρωμένους κομματικούς μηχανισμούς. Επειδή όμως η κομματική προπαγάνδα από μόνη της δεν είναι αρκετά ελκυστική, για το σκοπό αυτό χρησιμοποιείται και ένα στυλάκι από κάθε παράταξη που διανθίζει το όλο σαθρό της στρατολόγησης. Αυτό συνήθως είναι είτε το μοντέλο του καλού φοιτητή με υψηλούς βαθμούς, τα πάρτυ, τους χορούς, την καλοπέραση και την εύκολη ζωή του, είτε αυτό του επαναστάτη επιστήμονα προλετάριου, κατά άλλους «γραφικού» του πανεπιστημίου. Ύπαρξη τέτοιων μοντέλων έχει ως αποτέλεσμα τη δημιουργία κατεστημένων τρόπων συμπεριφοράς που παρεμποδίζουν τη φυσιολογική πολιτική και κοινωνική διαφοροποίηση.

ΚΑΜΜΙΑ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΙΑΚΙ ΤΩΝ ΕΚΛΟΓΩΝ

Προτείνουμε το όργανο αποφάσεων για τα φοιτητικά προβλήματα και diskdikhesis να είναι η ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ και μόνο αυτή. Μέσα από τη Γ.Σ. οι φοιτητές για πρακτικούς λόγους θα ορίζουν (με όποιο τρόπο αυτοί κρίνουν) κάποιους εκπροσώπους με μόνη αρμοδιότητα την προώθηση των αποφάσεών της και οι οποίοι θα είναι αλληλοδιαδεχόμενοι και συνεπώς άμεσα ανακλητοί και χρονικά περιορισμένοι.

Στη Γ.Σ. ο κάθε φοιτητής θα συζητάει, θα προτείνει, θα απορρίπτει, θα αντιπροτείνει, με γνώμονα την προσωπική του άποψη. Έτσι η ενασχόληση του καθενός με τα κοινά θα έχει σαν αποτέλεσμα να μην υπάρχουν οπαδοί ή απαθείς. Όλα αυτά έξω από οργανώσεις, κόμματα, αποκόμματα και πολιτικάντικες σκοπιμότητες. Όταν ο «αγώνας» για το ποιός θα αποκομίσει τους περισσότερους ψήφους για το Δ.Σ. εκλείψει, τότε οι προσανατολισμοί θα μετατοπιστούν ακριβώς στη ρίζα των προβλημάτων. Κάθε φοιτητής έχει το δικαίωμα και τη δυνατότητα να τοποθετείται σύμφωνα με τη δικιά του κρίση στα προβλήματα που απασχολούν αυτόν και τον κοινωνικό χώρο που κινείται.

Συνεργασία Αναρχικών σε ΑΕΙ - ΤΕΙ